Desenvolupament del nadó (9-12 mesos)

La psicòloga Paola Roig ens explica les etapes i la importància de respectar-les

[inicicentrareport]Durant aquest període acaba la famosa exterogestació, aquests mesos en què el nadó, tot i estar ja fora de l'úter, necessita unes condicions semblants a les que tenia a dins per acabar de gestar-se, de formar-se.

Durant aquest temps, a poc a poc, el nadó ha anat **entenent que ell és algú separat de la seva mare**. Ha après molt sobre els seus propis sentiments i està desenvolupant la capacitat d'advertir que les persones que estan al seu voltant també en tenen, i que poden ser diferents dels seus. Així, s'inicia una etapa de relacions més complexes, estimulants i també gratificants.

Aquest moment evolutiu en el qual es troba el nadó fa que segueixi molt centrat en el que està passant al seu voltant, i en com ell pot també ser un actor principal. Així, comença a realitzar accions per aconseguir un fi.

La majoria d'accions del nadó ja no es sorgiran de l'atzar, sinó que **intencionalment farà alguna cosa per aconseguir un objectiu.** Per exemple, si vol agafar el seu peluix preferit, però entremig es troba una altra joguina, l'apartarà per tal de poder arribar-hi. Això és el que és coneix com a coordinació de les reaccions circulars secundàries.

A la vegada, el nadó comença també a ser conscient que encara que no vegi un objecte, pot trobar-lo. Això, que sembla tan simple a ulls d'un adult, és una de les grans fites del desenvolupament social dels nadons. És el que es coneixem com a **permanència de l'objecte** i constitueix un dels grans assoliments en els primers dos anys del nadó.

Bàsicament, és el coneixement que els objectes existeixen en el temps i en l'espai, estiguin o no presents i es puguin veure o no. S'adquireix de manera esglaonada i no la tenen totalment desenvolupada fins aproximadament els nou mesos.

Però cap als set mesos **comencen a entendre la permanència de les seves mares i/o pares**. (La mare no desapareix quan no la veig). I cap als nou comencen a entendre també la d'alguns objectes. Per exemple, si tapem un objecte davant seu, pot començar a intentar destapar-lo per tornar-lo a trobar.

Pensem que fins aquest moment el nadó es relacionava amb el món com si aquest no existís fora d'ell. Per això, en deixar de veure un objecte, no només desapareixia del seu camp visual, sinó que **era com si realment desaparegués del tot**. Per això, d'alguna manera, ens resulta fàcil retirar un objecte de les mans d'un nadó de per exemple 6 mesos.

Quan el perd de vista, ha deixat d'existir, i per això, ja no el busca. La mateixa acció pot resultar arriscada amb un nadó més gran. Pot ser molt persistent en **seguir buscant l'objecte ien reclamar que se li torni**. El canvi ha sigut enorme: tot i que els objectes desapareguin del seu camp visual, segueixen presents en la seva ment.

Aquesta nova habilitat, com tantes altres en la vida de les criatures, es desenvolupa principalment a través del joc. Són moltes les formes que pot adquirir aquest tipus de joc, des de veure i no veure objectes, fins a tapar parts del seu cos, fins a jugar a que la mare apareix i desapareix (el cucú que comentàvem en l'article anterior). Una cosa típica que sorgeix en aquesta

etapa és que el nadó s'entossudeix a tirar-ho tot a terra, esperant després que el cuidador ho recuperi i li torni.

Us ha passat mai que el vostre fill tira la cullera de la trona a terra sense parar? Sí, aquest joc pot ser esgotador. Però ho és menys si entenem que el nadó està desenvolupament **una habilitat essencial pel seu psiquisme i desenvolupament,** que li permetrà créixer i entendre el funcionament del món. Tot aquest joc de perdre i recuperar els ajuda a treballar tres aspectes principals:

[GotaVerdaPle]La **capacitat de retenir a la seva ment** aspectes del món.
[GotaVerdaPle]La comprensió del **seu paper actiu** per a que les coses tinguin lloc.
[GotaVerdaPle]La s**eparació i retrobament** de les seves figures d'aferrament.

Per permetre als nadons jugar amb aquesta nova habilitat existeixen les anomenades **caixes de permanencia**. Una caixa de permanència és una cosa tan senzilla com un recipient opac, amb algun orifici pel qual el nen pugui ficar-hi un objecte. Pot tenir un calaix que s'obre i es tanca o un segon orifici per on pot tornar a sortir l'objecte.

Hem de pensar que durant tota aquesta etapa, i en general durant el desenvolupament de les criatures, lidien amb **grans dosis de frustració**. La vida d'un nadó n'està plena. Hi ha molt per aconseguir i són molts els nous plaers que experimentarà, però el número d'obstacles amb els que es trobarà en el camí és també infinit. Això, per mares i pares, pot resultar difícil.

Veure a algú a qui t'estimes tant frustrat i enfadat pot resultar complicat. Hem de tenir en compte que, en gran mesura, la nostra reacció també dependrà de la nostra pròpia capacitat de tolerar la frustració i de fins a quin punt podem permetre'ns a nosaltres mateixos (no només als nostres nadons) ser humans, caure i tornar a aixecar-nos. És important que siguem conscients d'això per tal de poder **acompanyar les nostres criatures** amb la sensibilitat que necessiten.

A més, durant aquesta etapa, la nostra funció com a mares i pares anirà de resoldre totes les seves necessitats cap a poc a poc **anar-los plantejant nous reptes**. Per exemple, podem posar-li una pilota fora del seu abast quan està aprenent a gatejar o esperar una mica abans d'ajudar-lo quan experimenta frustració perquè una joguina no fa el que ell vol que faci.

Pot ser que ens miri amb indignació, però generalment ho agrairà quan descobreixi que ho pot resoldre per sí mateix/a. Amb molta delicadesa podem ajudar-lo a aprendre que la frustració i cert grau d'angoixa poden ser suportables, i que en realitat té recursos interns per superar les dificultats.

[ficentrareport]